

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1.

Січень-лютий

1953

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Р І З Д В О

Світять в небі зорі,
Біло на полях,
Янгольські хорі
Грають в небесах.

Радощами свята
Розіскрився сніг;
Йдуть новаченята
Із чужих доріг.

На велике свято
Роздзвонився дзвін;
Йдуть вони віддати
Богові поклон.

Волі добувати
У великі дні,
Правду знов вітати
В рідні сторони.

Зірка просвітіла
До вертепу шлях,
Де Марія Спна
Бавить на руках.

Хором там лунають
Рідні колядки,
То Христа вітають
В крузі новаки.

Рученьки Дитяти
Їх благословлять
Силами зростати,
Волі добувать.

Сестричка Леся

Свят-Вечір у повстанців

Івась вже давно ждав Свят-Вечора. Як тільки білий сніг покрив усі стежки у селі, то Івась вже й не переставав думати про нього. Все згадував, як то минулого року ходив зі старшим братом Романом у ліс, рубати ялинку, та як вони везли її на санчатах домів. А сестра Парася ще якісь такі штудерні зірки зі соломи на ялинку поробила. Казала, що то пані вчителька в школі такого їх навчила. А в церкві перед самим престолом стояв такий великий вертеп, а в ньому мов живі: і Мати Божа, і маленький Ісус, і святий Йосиф, і пастушки з ягнятами. А отець катехит вчив у школі таких гарних коляд, що всі школярі потім і в церкві співали, і ходили по хатах колядувати. Люди їх радо вітали, дарували то бубликами, то горіхами.

Тоді Івась довго розказував вечером Парасі, як вони колядували! Аж поки мама не казали йти спати, бо завтра ж треба раненько вставати та йти до церкви.

Ох, гарне було в Івася минуле Різдво, той довго він розмірковував, чи й цього року таке буде. Правда, що від коли прийшли большевики, багато дечого змінилося. Вже і в школі була нова вчителька "советка", і Івасів Роман пішов із хати. Івась ще пам'ятає, як він ото вгнався зі школи просто в хату, та застав, як батько та мати святою іконою благословили Романа, а мати нишком втирали сльози. А Роман

погладив Івася по голові, сказав: “Рости великий на славу Україні!” — та пішов із хати.

Скоро довідався Івась від Парасі, що Роман пішов у повстанці. І що повстанці воюють за Україну і живуть в лісах.

І з того часу Івась з товаришами часто гралась у повстанців на вигоні над рікою.

Це все знав Івась, та якось не журився. Різдво буде таки Різдво — так думав.

Аж ось в сам день перед Свят-Вечером, вчителька задає задачу та каже: “А це напишете на завтра”.

— Ой, щось хіба вчителька помилилася — подумав Івась. Правда, була в них наука цього року і на Михайла і на Миколая святого, але на Різдво? Отож мама вже й кутю сьогодні варили.

Встав Івась тай каже: “А чого нам на завтра задачу писати? Завтра ж Свят-Вечір!”

Ой, і накинулася вчителька на Івася! Кричала, п'ястуком об стіл товкла, грозила, що ще цілу Івасеву рідню на міліції заскаржить.

— Завтра наука буде, ніякого свята в нас немає, а ви мені, щоб всі у школі були, щоб нікого не бракувало! — сказала.

Притих Івась, сів у лавку та думає. І як воно так? Таж всі люди в селі знають, що завтра Свят-Вечір, а вчителька каже, що ні, та шей лається. Щось воно не так!

Прибіг Івась до хати. Батько чогось в місто поїхали, мати поралися біля печі, тож можна було спитати тільки Парасі, що воно за диво.

Стала Парася пояснювати: — “Бо то, бачиш Івасю, ці большевики і в Бога не вірують, то в них нема свята. . . .”

— А я ж що? — несміливо допитувався Івась. — Мені мама щодни-ни молитви проводять, то хіба мені теж не буде Різдва?

А Парася в сміх. (Вона два роки старша за Івася, і завжди любить над ним старшувати).

— Ой, і смішний же ти, Івасю! До школи і ти підеш, і я піду. Так мама вже казали. То вчительки гріх буде, не наш. А вечером, як всі прийдемо додів, то будемо їсти Святу Вечерю.

— А колядувати ходити?

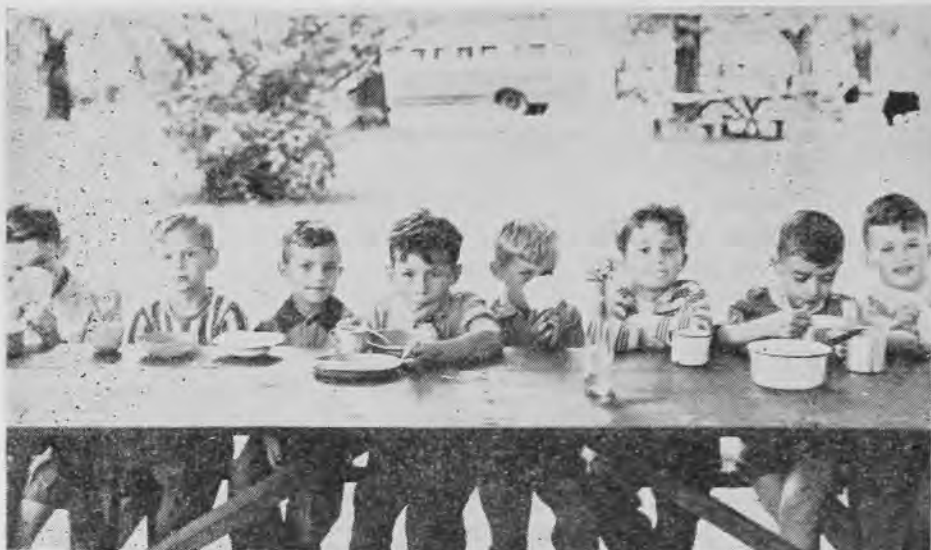
— О, про це й не думай! Не дай Боже, якби оці-о почули, то нам всім добра не було б!

Зажурився Івась. І що ж це за Свят Вечір без коляди? Так зажурився, аж Парасі жаль стало.

— А ти не сумуй — сказала. От я тобі щось розкажу, тільки пам'ятай, щоб ти нікому про це не говорив! Навіть мамі — і то не кажи, що від мене почувеш!

Нащурився Івась. — Ой скажи, скажи, Парасуню!

— А обіцяєш, що нікому не зрадиш?

„І риж, і риж..., а часом зупа хфасолева...“
Група новаків при обіді на новацькому тоборі Пластової Станиці в Дітройті,
в місцевості Понтіак біля Сілвер Лейк

— Обіцяю.

— То слухай. На цей Свят-Вечір прийде до нас наш Роман із своїми повстанцями на вечерю.

— Роман? І правдиві повстанці прийдуть до нас?

— Та кажу ж тобі! Тільки ти добре пам'ятай — нікому ні слова!

І важко було Івасеві цього вечора задачі писати та вчитися до школи. Не лиш того, що мати та Парася прибирали в хаті на рокове свято та гонили Івася з лави на лаву, а ще й того, що з гадки не сходило, як то буде як завтра прийдуть до них повстанці.

А в школі то вже ніяк до кінця години висидіти не міг, так вертівся на лавці, так поглядав на всіх товаришів, чи то вони бува не знають, хто до нього в гості прийде. Вже кілька разів хотів питати то Гнатка, то Миколу, та все пригадував, що обіцяв Парасі нікому про це не казати.

Прийшов вечір. Вже й закрили мати вікна веретами, щоб ні промінчика не видно було знадвору, вже й стіл накрили, дідуха поставили, свічку засвітили, а повстанців нема. Батько почали ділитися просфорою та бажати, що кому, провели молитву та засіли до вечері. А в Івася аж щічки горять, аж добрий борщ із грибами йому не смакує. — І де ж ці повстанці? Хіба Парася йому сказала неправду? Та цього ніколи не бувало! Так і хочеться спитати її, та всі ось при столі сидять, та чогось такі мовчазні сьогодні...

Покінчили вечерю, та мати казали Івасеві йти спати. Заліз Івась на піч та все з-під ока зиркає на хату. А на серці сумно-сумно стало.

Хіба ж таки він намарне так ждав? А може ще прийдуть? Бо ось і ніхто ще спати не йде, і все щось перешіптуються і зі стола посуду не беруть. І він не буде спати. Він ще пожде. Так подумав — і сам не зчувся, як заснув.

Пробудився — і сам не знав, чи сон це, чи справді? На середині стола горіли ясно три свічки. А при столі батьки та Парася та їх Роман та ще трьох якихсь. В сірих одностроях, у шапках-мазепинках, з гранатами за поясом. Повставали вони. Здавалося — головами аж по самі сволоки сягали. А командир їх почав говорити. Івась слухав, заперши віддих. Про Україну і про Різдво Христове. І про те, що прийде день, і наша Правда на нашій землі народиться. І бажав усім, щоб на другий рік цей празник великий у вільній Українській Державі святкували...

Зліз Івась із печі та тихцем підійшов до стола. Та таки почув його ходу командир та оглянувся. А Івасеві аж моторошно стало, щоб була його зараз знов спати не післав.

— А, це ти, козаче? Це твій брат, Романе?

— Так, друже командир!

— Ну, ходи, ходи до нас. — І командир посадив Івася на коліна.

— І в мене синок десь такий великий буде, як у вас, господарі! — говорив батькам. — А ти, козаче, до школи ходиш?

— Ходжу.

— А з нами воювати проти ворога підеш?

— Піду.

— А рушницю носити будеш?

— Буду. А дасьте? — І в Івася розсвітилися очі.

— Дам. — І командир пішов у куток, де стояли рушниці повстанців. Оглянув замок, чи добре забезпечений та заложив Івасеві рушницю на плече. Івась аж зігнувся під його тягарем.

— Отак, козаче. Тепер можеш йти в бій. А кого ж ти будеш воювати?

— Большевиків.

— Диви, а за що ж ти їх будеш воювати?

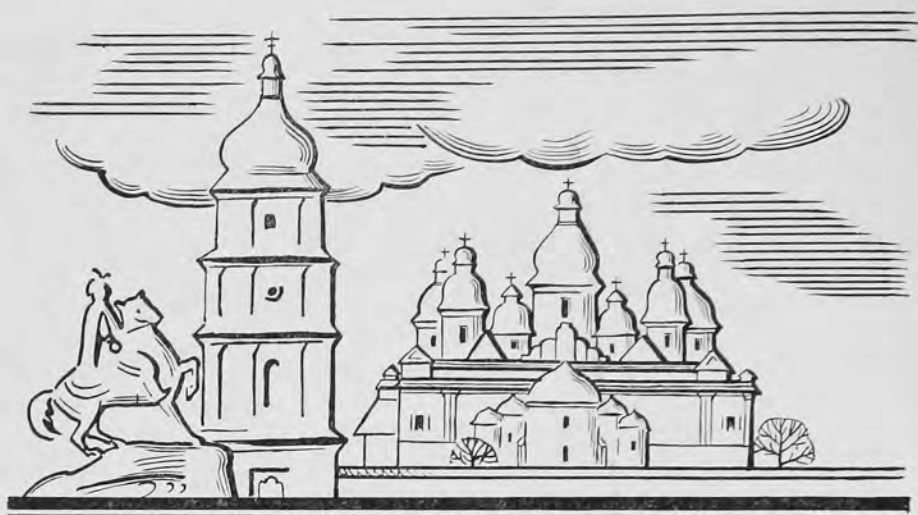
— Бо вони мені на сам Свят-Вечір до школи йти казали!

Довго в ніч просидів Івась в командира на колінах, та все слухав, як повстанці про свої бої розказували. Аж над ранком, коли ніч найтемніша, пішли повстанці з хати.

А Івась все жде від того часу, що вони знов прийдуть, та що він піде з ними воювати за Україну, так, як Роман.

Сестричка Леся.

22. СІЧНЯ

Нам сестричка нині розказала,
Що колись давно, (я добре знаю) —
У зимовий ранок засіяло
Сонце волі у моєму Краю.

Вийшли люди на майдан Софії,
Де колись лунала княжа слава.
Хтось сказав: “Сповнились ваші мрії! —
Україна вільна вже Держава!”

Хтось сказав, і всі почули люди,
З Києва, аж по самі Карпати:
“Україна є, була і буде!
Вже її нікому не здолати!”

Нам сестричка розказала нині,
І сама я це вже добре знаю:
Знов прийде чарівна ця хвилинка
В Українському моєму Краю.

Як тоді, зійдуться ранком люди,
Пролунають знов слова палкії.
Запанує наша воля всюди
І заграє грімко дзвін Софії!

Л. Х.

НОВАЦЬКИЙ ЗАКОН:

1. Новак служить Богові й Україні.
2. Новак слухається виховників
3. Новак старається бути щораз ліпшим.

ГОТУЙСЬ НОВАЧЕ!

Готуйсь новаче! Готуйсь до Пласту,
До життя з пластунами в таборі.
Готуйсь до праці, готуйсь до труду,
Щоб спробувать сил у просторі.
У мандрівку життя будь готовий,
Та знай, що мету осягають лиш ті,
Що учаться готовими бути
У новацьких таборах — в Пласті.

Гра Кіма в терені під час теренових вправ на Святі Весни Пластової Станиці в Нью Йорку в червні 1952

Сестричка Пчілка розкажує:

Як Оксана стала новачкою?

Було це не так давно. В малому таборі скитальців під лісом жила собі дівчинка, що звалася Оксаною. Вороги примусили її татка та мамцю покинути рідну землю і поселитися в суворій, чужій країні. Та мала Оксана не відчувала, що вона на чужині. Табір був затишний, приємний... А до того в неї було багато товаришок і товаришів, що кожного дня сходилися біля школи на площі. Там був гарний біленький пісочок. Вони цілими днями будували тунелі, мости, вигадували сотні різних ігор. Оксанка просиділа б там до пізнього вечора, якби мамця не приходила та не забирала її додому.

Одного разу, в гаряче полудне, граючись в піску побачила Оксана, що на площі піднялась якась метушня. Немов з-під землі вросло багато дівчат і хлопців таких, як вона, і старших. У всіх однакові спіднички та сорочки, у деяких то жовті, то сині хустини на шиї, свистки...

У цій хвилині один з них зашвирав, всі збіглися і так гарно поставали до лави, немов справжні вояки. Несподівано загриміло: "СИЛЬНО, КРАСНО, ОБЕРЕЖНО, БИСТРО!" і залунала досі незнайома їй пісня. Вона встигла лиш запам'ятати слова: "Ми діти Сонця і Весни".

Це все дуже зацікавило Оксану. Що означає: "Сильно, красно...? Хто такі ці дівчата й хлопці в одностроях?

Кого запитати? Може тітку Ліду? Або дядька Костя? Е ні, вона піде краще до тітки Олі. Тітка живе під самим лісом. Вона все знає, напевно їй розкаже. Завтра Оксанка обов'язково вибереться до тітки Олі.

Задумана, маленькими кроками попрямувала Оксанка додому. Скоресенько повечеряла і пішла спати, щоб завтра раненько встати і таки зранку забігти до хатинки під лісом. Положила втомлена голову на м'якесеньку подушечку. За відчиненим вікном ворухиться листячко й заколихує до сну своїм шелестом. Оксана прислухується.

Ось вона іде. Тиху розмову з листям веде легесенький вітерець. І чує Оксана, як шепотить дуб: “Ось сильно, глибоко вчепився я корінням за землю, могутчо навкруги розкинув я гілля. Сміло та гордо дивлюся я в хмари, до сонця.

Як гарно бути сильною — подумала Оксана. Я хочу стати такою.

Пішла далі в ліс. Її оченята зупинилися на кущі. Червоні, веселі ягідки усміхалися до неї. Побігла та обняла кущик. Затріпоталися з радості ягідки.

— К р а с н о, к р а с н о ми виглядаємо, ми калини цвіт, ті-тіт-тіт.

— Ах, я хотіла б бути гарною, як калини ягода.

— Того ще мало. Ходи за мною! — почула вона якийсь голос, що виходив з куща.

І вона пішла за ним.

— Обережно треба ставити кожний крок, ось дивись, там гадюка, а тут чудовий мухомор. Який же він гарний! Але ти його не смієш зірвати, бо отруїшся і помреш. Не смієш робити все, що тобі подобається.

І побачила дівчинка гарного мухомора.

— Будь обережна . . . — не докінчив голос, бо вдарив грім.

— Б и с т р о, іди вперед . . . не лілуйсь, бистро, ось так, і мигнула блискавка.

І де не взявся орел, сталевокрилий скоб. Взяв дівчину на крила і поніс, а вітер пісню їм співав.

— Вперед, вперед, до сонця, слави і свободи!

Сильні крила скоба несли Оксану вперед. Гарним летом вони пліли по небі. Обережно, бистре вірлине око керувало. Високо в золотому промінні сонця сказав Оксанці скоб:

— Тепер учись літати, так, як я . . .

Потемніло в очах, почула Оксана терпкий біль і протерла заспані очі.

Усміхнене сонечко заглядало через віконце в кімнату, цілуючи Оксану своїм гарячим промінням.

Листя шелестіло втішко, пташки співали, вітаючи ранок.

Оксана сиділа та думала. Сильно, красно . . . такий гарний сон. Та ж я мала піти до тітки Олі спитати, що означають слова, що вчора говорили дівчата та хлопці на площі, ті, що так гарно співали — пригадала собі Оксана.

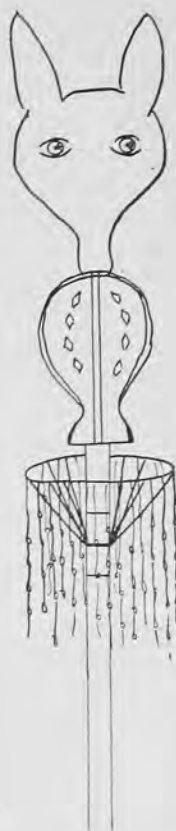
Таж вона все знає! Цеж пластуни ті “діти сонця і весни”!

Незадовго сон здійснився.

Гніздо новачок
"Очайдушки"

Тотем
новацького
рою
"Лис"

ГРАЄМОСЯ В ПІЖМУРКИ

— Кому ж жмуритися? — закричали новачки в один голос?

— Ходіть всі до мене — сказав братчик — кладіть ось тут по одному пальчику — й торкаючись їх став говорити:

“Котилася торба,
З великого горба,
А в тій торбі
Хліб-паляниця,
Кому доведеться,
Тому і жмуриться”.

Тарасикові довелося жмуритися. Зав'язали йому хустинкою очі, повернули декілька разів довруги. Пішов Тарасик шукати когонебудь. А всі затихли, щоб не зрадитись, щоб Тарасик не почув, де знаходиться. Чому? Бо кожний з гравців держався якогонебудь предмету, нпр. стола, крісла, лавки, від якого не вільно відходити, не вільно відірватися, не вільно також з предметом ходити. Обов'язково треба дотикати предмет, рукою, ногою, головою і т. д.

Тарасик полав на слід... Лавка, а біля неї Володя й Юрко. Тарасик повів рукою по лавці. Юрко затривожився. Щоб викрутитися від сліпця, почав обережно, не відриваючись від лавки, посуватися до протилежного її кінця. Та нагло Тарасик нагнувся до переду. Юрко присів, але ногою все таки дотикав лавки. Не піймав Юрка. Сліпець побіг у протилежну сторону й . . . наткнувся на Володю.

Діткнений жмурить. То ж зав'язали Володі очі й він став ловити...

Прогулька „Лисичок“

1-шого РОЯ НОВАЧОК В ПАССЕЙКУ НА ВІДВІДИНИ
ПОБЛИЗЬКОГО ТАБОРУ УПН-ів

новаків і почали вимарш за місто. На прогульку не прийшла новачка „Гострі Ушка“, бо вона мала флюксію і мусіла лишитися дома.

Вийшли ми за місто, а там була така стара церква ще з колоніальних часів, а на ній висів щит із гербом якогось англійського лорда. Далі ідучи ми минули ще одне роздоріжжя, а потім побачили вітряк, який збудували ще голландські колоністи; ми його добре оглянули. По дорозі сестричка нам показувала і оповідала про ці всі історичні місця, що ми минали. З короткими відпочинками ми зайшли на місце вибране сестричкою, недалеко від дороги, де ми з'їли друге снідання,

і де нам трапилася пригода, бо новачка „Ласуночка“ побачила вужика і так перестрашилася, що аж розплакалася.

Потому ми йшли трошки полем, а трошки лісом, аж поки ми не дійшли до річки і перейшли кам'яний міст, що збудував Вашингтон. Цілий той час сестричка порівнювала усі ті будівлі і краєвиди до наших українських рідних будівель та оповідала про них.

Пройшовши ще два кілометри ми зайшли до табору новаків, де нас радісно привітали, нагодували обідом та провели з нами весело ціле пополудне, граючи гри, співаючи,

та слухаючи гутірку, що її нам говорив братчик командант. По підвечірку ми попрощали таборовиків, подякували за все та відійшли домів тою самою дорогою.

Всі цілі і задоволені ми повернулися до домівки, звідки нас сестричка розпустила додому.

Писала писарка
Роя „Бистричка“.

Здобувай новацькі вмiлостi!

Ти не раз запитуеш пластунiв, що це таке веселка, хочеш зробити модель лiтака, бажаеш побачити маяк, цiкавишся атомами, шукаеш пояснень, як працює телевiзiя, радар. Чи ж не так? А я тобi скажу, що ти сам зможеш багато зробити при допомозi братчика (сестрички), коли захочеш. Здобувай новацькi вмiлостi чи, як говорять новацькi виховники, роби орлини польоти! Деякi з них робитимеш сам, а деякi мусиш здобувати з братчиком (сестричкою). То ж попроси братчика (сестричку), щоб подав тобi вимоги новацьких вмiлостей, послухай його порад i йди здобувати новацькi вмiлостi! Це вимагатиме трохи тpуду, терпеливостi, ну й завзяття. Не все доведеться тобi легко зробити. Але ти наполегливо працюватимеш i виконаеш вимоги новацької вмiлостi. Коли вже будеш готовий зi своєю працею, зголосися до братчика (сестрички), а тодi напевно перейдеш з успiхом перевiрку новацької вмiлостi й одержиш вiдзнаку на доказ здобуття вмiлостi.

ВИМОГИ ВМIЛОСТЕЙ В УПН-IV

З б и р а ч

а) Складе колекцiю однiєї групи предметiв гарно, чисто, систематично, щонайменше продовж трьох мiсяцiв: грошi, печатки, пiд-

Збирач

Морозенко

писи, образки, поштовi картки, листки рослин, квіти рослин, насiння, каменi, мушлi, фотознимки, книжки, тощо — крiм поштових значкiв.

б) Розкаже про зiбранi предмети: назва, де знайшов, та iншi данi.

М о р о з е н к о

а) Вмiє їздити на санках, керувати, з'їздити з гори.

б) Вмiє їздити на лещетах або совгах.

в) Вмiє обходитись зi совгами, зглядно лещетами.

г) Знає, як запобiгти вiдмороженню i що робити, коли новак вiдморозить собi ухо, пальцi.

г) Знає, що робити, коли стверднуть черевики.

д) Приглянеться, як виглядає снiжинка на чорному тлi.

е) Заморозить заткану пляшку, повну води та опише, що сталося.

е) Злiпить снiгову "бабу" або iншу фiгуру.

ж) Відбуде прогулянку до лісу раною зимою порою, після великого снігопаду і пізною зимою порою та над річку. Вмі розказати дещо про життя тварин та рослин зимою. Розпізнає три сліди тварин.

з) Знає, хто такі Ескімоси і як вони живуть.

и) Розкаже казку про Морозенка.

й) Розпитає батьків або братчика про Йорданський хрест.

ВИМОГИ ВМІЛОСТЕЙ В УПН-ОК

Снігурка

а) Любить ліпити зі снігу снігурки, палац для зимової королівни, бавиться сніжками.

б) Радо їздить на саночках та вмі ними кермувати.

в) Пізнає на снігу сліди людини, що йде, біжить та скаче. Пізнає слід пса, корови, коня та пташки.

г) Опише зиму чи зимовий день та поробить до того опису відповідні образочки.

Снігурка

Лещетарка

Совгарка

Лещетарка

а) Їздить добре по рівнині лещетами. Правильно тримає кійки.

б) З'їздить згори. Вмі затриматися підчас з'їзду. Підходить на узбіччі. З'їде, підіймаючи предмети. Вмі закручувати, підскакуючи чи запорюючись у сніг.

в) Виходить на гірку у формі ялинки та східок.

г) Вмі носити лещета, знає, як їх зберігати, посмарує товщем свої черевики, а лещета — лещетарським смаровилом.

Совгарка

а) Зручно їздить на совгах. Вмі робити перекладанку правою і лівою ногою, назад і вперед, півлуки та лук всередину і назовні.

б) Самостійно вбирає совги.

в) Знає, як зберігати совги. Вмі порадити, як стверднуть черевики.

г) Поводиться на совганці так, щоб не заважати другим.

г) Знає, як дати поміч на відмороження.

РОЗГУЛЯВСЯ В ПОЛІ ВІТЕР

Розгулявся в полі вітер,
Вже паде сніжок,
Гей, новаки, не лінуйтесь!
Жваво до санок!

Там у лісі між соснами
Є біла гора,
На ній добре санкуватись,
Бо вона стрімка.

З снігу "бабу" ми зробили
Он там край ріки,
Нас мороз не полякає,
Бо ми новаки.

Ми юрбою вибігаєм
На сніжну гору,
Пісні весело співаєм,
Крикнем: Гей-же! Гу!

Гармата новаків з новацької гри „Бій під Жовтими Водами“ на Святі Весни Пластової Станиці в Торонто, Канада в червні 1952

А за нами на здогони
З гір вітри летять,
А сніжники на ялинках
Мов зірки горять. . . .

Сестричка Стася

Отроки табору УПН у Раквіл коло Гартфорду, ЗДА, запрошують Старого Орла до свого острога

Старий Орел пише:

Орлині діти!

Років зо три тому я послав вам два листи зі свого гнізда на Адлерштайні над Дунаєм. В одному з них я розказав вам про себе, а в другому про міжнародню стрічу новаків на Пісковій горі.

Тепер моє гніздо на скелях Нової Арки, що розкинулася недалеко великої, зі скелистими високими берегами ріки Гадсон в Північній Америці.

Під час одного мого польоту я розмовляв з новаком. Відповів мені на питання, коли народився. Розказав мені багато про свій рій, тобто про гурт хлопців, з якими він бавиться на сходинах. Пам'ятав, як називається братчик і де живе. Ще дещо вмів розказати про своє гніздо, яке складалося з 3 роїв. Назвав мені рої, та вже не знав прізвищ інших братчиків. Сказав мені, як називається братчик гніздовий, але де живе, не знав докладно. А коли я запитав його, чи знає він щонебудь про Улад Пластових Новаків (коротко про УПН-ів) не вмів мені відповісти.

Я розказав йому, що гніздо не одиноке. Таких новацьких гнізд є більше. Є їх багато в З'єдинених Державах Америки, от хоч би для прикладу Нью Йорк, Філадельфія; є в Канаді нпр. Торонто, Монреаль, Вінніпег, є в Аргентині нпр. в Буенос Айрес; є в Тунезії (Африка); є в Австрії, Англії, а навіть в Австралії. Спробуй знайти ці всі країни на мапі земської кулі. Що побачиш? Українські новаки розкинені майже по всіх країнах Землі. Знаходяться вони в Європі, Африці, Америці, Австралії. Всі пластові новаки, всі новацькі рої та гнізда — це Улад Пластових Новаків.

Хоч українські новаки розпорошені по всьому світі, вони собі не чужі. Всі новаки творять одну велику українську родину орлиних дітей, бо всі вони діти батьків, що поневоли вийшли з рідної України, щоб на чужині вірно служити Батьківщині. Орлині діти повинні про себе знати, собі допомагати. Тому пишть до себе, пересилайте витинки з газет чи картки з краєвидами країни перебування, обмінюйтеся поштовими марками, розказуйте про свої сходини, прогулянки. . . . Не забувайте також і про Старого Орла, який хоче знати все — все про вас, про те, що робите, що вас цікавить. Тому пишть до мене на адресу Редакції часоп. "Готуйсь" з допискою "для Старого Орла". Деякі уривки ваших листів я міститиму в новацькому журналі, зокрема дуже радо передрукуюватиму частини ваших хронік, прикрашених рисунками. В черговому листі я виявлю прізвище того, що перший напише до мене листа.

Є звичай у нас, Українців, пересилати собі взаємно побажання з нагоди Христового Різдва. Орлині діти, бажаю вам радісної коляди та щедрівки, успішних орлиних польотів та вірної служби Богові й Україні.

Готуйсь!

Старий Орел.

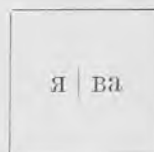
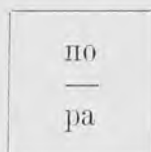
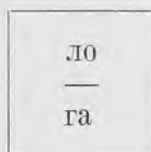
3-ий лист вийшов з Гнізда Старого Орла в Новій Арці, дня 19. грудня, 1952.

ВІДГАДАЙ!

Що має голову а не може думати?

Що має око, а не може бачити?

РЕБУСИКИ.

Як відчитати це? Приглянься докладно і подумай. Чи ж не бачиш, що під складом “ло” є склад “га”. А тепер прочитай разом. Та часом треба читати інакше.

ХРЕСТИКІВКА:

На збірці в таборі читають
Як називається птах-листоноша
Король Данцло побудував город
Відомий командир УПА називався на імя
По степах на коні їздив

Букви на місці хрестиків дадуть назву першого новацького журналу.

Відгадки помістимо в черговому числі.

